

(να πού ήθε γρήγορα μεθ' όλων τών αποκλεισμών του λιμένος σας και αυτό το γραμματάκι σου και μου έφερε την ευχαρίστηση είνον ότι με την ανάγνωσιν τών τόμων μου περνάς ώρας και ημέρας ολοκληρώως χωρίς να στενοχωρησαι. Έστειλα τόν δόν.) Βασιλισσα της Κύπρου (Έστειλα, με την πληροφορίαν δι' είνε α) Βασιλισσα τών Δακρύων, Ζήτω ή Ελλάς, κ.λ.π. κ.λ.π.

Είς σας έπιστολάς έλαβα μετά την 27 Σεπτεμβρίου, θάπαντήσω εις τό προσχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

127ος Διαγωνισμός Δύσεων Αδούτου-Νοεμβρίου

ΟΡΟΙ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ & ΑΓΟΡΑΣΤΩΝ

Οι έχοντες ψευδώνυμον έγκριμένον διά τόν 1911 συνδρομηταί ή άδελφοί συνδρομητών, δύνανται να συμμετάσχουν τού διαγωνισμού τούτου τών Δύσεων ΔΩΡΕΑΝ.

Πάντες οι άλλοι πρέπει να έσοκλείουν διά τας λύσεις τών έκαστων φύλλου, όσαιδήποτε και άν είνε, γραμματόσημον άσφράγιστον 10 λεπτόν οι συνδρομηταί και τάδελφια τών, και 20 λεπτόν οι κατά φύλλον αγορασταί, άλλος δεν λαμβάνονται ύπ' όφιν αι λύσεις των.

Ο χρόνος τών λύσεων επί τού όποιου και όμόνυμον δέον να γράφωσι τας λύσεις των πάντες άνεκαρτέως. οι διαγωνιζόμενοι, πωλείται εν τώ Γραφείω μας εις φακέλλους, άν έκαστος περιέχει 20 φύλλα και τιμάται φρ. 1. Αι λύσεις τού παρόντος φύλλου είνε δεκταί Απαντηθέντων μέχρι τής 11ης Νοεμβρίου, πέραν δέ τής προθεσμίας ταύτης, όμον άν ληφθόν πρό τής δημοσιεύσεως των γίνονται δεκταί.

Τός λοιπούς όρους, βασιβία κλπ. ύδε εις τόν Όδηγόν τού Συνδρομητού, Κεφ. Α' και Β', φύλλον πρώτον ε. ε. Ο Όδηγός στέλλεται εις πάντα αϊτόντα.

420. Δεξιόγριφος

Επιθετον κοινωτόν Με την ζώνην ενώνω Και διασημου ιστορικού Τόνομα φανερώνω. Έστάλη υπό τής Ηρώδους τού Σουλίου.

421. Στοιχειόγριφος

Τρέγω, φεύγω βιαστικά. Και χαμμά δέν κόνω στάσι. Βγάλε μου δύο άρχικά Κ' ένα ζέσο θά περάση. Έστάλη υπό τού Μικρού Ηρώος.

422. Μεταγραμματισμός

Δαιμόν αλλάζει μεθ' όσας, και να 1 Δένδρον πανύψηλον εις τά βουνά. Έστάλη υπό τής Γλυκείας Έλπίδος.

423. Αναγραμματισμός

Άνθρωπος είμαι δυστυχής. Άλλα είν θελήσης. Να με συλλάβης έξαφνα. Και να με στραγγαλίσης, Φύγε άμέσως να κρυθής. Γιατί ένα γίγαντα θά ιδής. Έστάλη υπό τού Σημαιοφόρου Έλληνος.

324. Δημιώδες Αίνιγμα

Στή μέση από τή θάλασσα Ο ήλιος ανατέλλει. Έστάλη υπό τού Άστυμάτου Τηλεγράφου.

425. Μαγική εικόνα άνευ εικόνας

Η Διά ήρωατή την φίλην της Μαρίαν: — Ποιό ζών, Μαρία, σ' άρέσει περισσότερο.

— Ποιό μ' άρέσει; Να σου πώ, Ο μπζ-μπζ μου κυνηγά τα μεγάλα θηρία και πιάνει και ζωντανά, αλλά δέν μ' άρέσουν εκείνα γιατί τά φοβούμαι, μ' άρέσει καλύτερα αυτό που σου είπα.

— Ποιό;

— Μα δέν τάκουσε, καυμένη; Έστάλη από την Έλλάδα Όναιρεμένην 426. Πρόβλημα

— Έί κύρ-Γεώργη, δέν μου λέγεις πόσα παιδάκια είνεις;

— Άκου τι θά σου πώ και μπορείς να καταλάβης πόσα παιδά έγω. Άγόρασα μήλα και ήθέλησα να δώσω σε κάθε παιδί μου από 6, αλλά μου έλειπον 6. Τότε τούς δίνω από 3 και μου έπερίσευσαν κ' έμένα άλλα 3. Τ' άρσενικά παιδιά μου είνε διπλάσια από τά θηλυκά. Κατάλαβες τώρα;

Έστάλη υπό τού Έφορίστου Βασιληά 427. Διπλή Άκροστιχίς

Τά μέν άργικά γραμματά των κάτωθι ζητούμενων λέξεων αποτελούν ένδοξον όλον τής Έλλάδος, τά δέ τελικά Βυζαντινόν στρατηγόν.

1, Άρχαίος Γεωγράφος. 2, Ίερεία. 3, Κατοικίδιον πτηνόν. 4, Γάλλος τραγικός. 5, Ίγθύς. 6, Ούράνιον σίμα.

Έστάλη υπό τού Έθνικού Πόθου 428. Φύσθην-Μίθθην

Τοσοι οίκαρέα τά τιπρετά έλίπω τά άγα-νικά.

Έστάλη υπό Μιχ. Α. Τρίκη 429. Γρίφος

α ισοτύς
κουε τέροϋς

Έστάλη υπό τής Δουκίσης τού Δάντιου

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευματικών Άσκήσεων τού φύλλου 36
350. Κριτίας (Κρήτη, άς) — 351. Κύνος — Κόβνος. — 352. Λυών, λύων, Κύων. — 353. Τό κυπαρίσι.

354. ΕΚΑΤΗ 355. ΚΙΝΑ (ΓΕΑΝΙΚΗ...)
ΚΑΝΑ ΙΡΙΣ (τη Σ' ΙΡΙδος...)
ΑΝΩ ΝΙΚΗ (Η ΚΙΝα...)
ΤΑ ΑΣΠΡ (ΑΡΗΣ Άκτι-
Η νοβολεί...)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

ΓΗ λέξις με άπλά στοιχεία τών 8 στιγμών λεπτά 10, δια δέ τός συνδρομητάς μας λεπτά 5 όμόνον με παχέα στοιχεία τό διπλάσιον, και με κεφαλαία τό τετραπλασιον. Έλάχιστος όρος 15 λέξεις, δηλαδή και αι διγώντεροι τών 15 πληθύνονται ως να ήσαν 15. Ο χωριστός στίχος, ύπτι και από μίαν λέξιν, με κεφαλαία ή παχέα ή άπλά στοιχεία τών 8 στιγμών, υπολογίζεται ως 8 λέξεις άπλά. — Αι μη συνοδευόμεναι υπό τού αντι-τιμου άγγελιαί δέν δημοσιούνται.

ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΙΔΕΩΔΕΣ

Υποψήφιον Δημιομηφίσματος τού 1911.

Ε. Ναυπλιώ Ιδρύθη παράρτημα τού Πει-ραϊκού Συλλόγου ή «Δόξα». Πρόεδρος: Διηγόρος τής Νεολαίας, Αντιπρόεδρος: Φοβλί, Ταμίας: Μαίρη Γράν, Γραμματεΰς: Γεώργιος Καλογερόπουλος. (ΙΑ' 154)

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΚΑΙ ΛΟΓΙΣΤΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ

Μετ' οίκοτροφείον ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

Ζητήσατε δι' έπιστολικού δελταρίου τό άρτι έκδοθέν πρωτότυπον, άνακαινιστικόν και πλούσιον εις μεταφωτισίας πρόγραμμα τού όθόδου Σχολικού έτους, μετά τού κανονιστού τού Οίκο-τροφείου και τού πίνακος τών περιεχομένων τών Συμγραμμάτων τής Σχολής («Εγναυλοκαπίδας, Έμπορικης Μορφώσεως Α και Β Βαθμίδος, Τόμ. 4 και τού Έμπορείου» Τόμ. 3.) όδός Νοταρά, 88 — Πειραιά.

ΕΡΓΑ ΓΡΗΓ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ [Φαίδωνος]

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ — ΣΕΙΡΑ ΠΡΟΤΗ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ — ΣΕΙΡΑ ΔΕΥΤΕΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ — ΣΕΙΡΑ ΤΡΙΤΗ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΣΤΕΦΑ, μυθιστόρημα

Τέσσαρα κομψότατά όμοιομορφα βιβλία, με καλλιτεχνικόν έξωφύλλον, επί καλού χαρτου, εκ 200 σελιδων.

Έκαστον δρ. ή φρ. 3. Και τά τέσσαρα μαζί, δρ. ή φρ. 10

Στέλλονται επί συστάσει άμέσως πρός τόν έμβάλλοντα, τό αντίτιμον διά ταχυδρομικής έπιταγής, πρός τόν κ. Γρηγ. Ξενοπούλου, 38 όδός Εφριπιδίου, Αθήνας.

ΕΒΔΟΜΑΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΟΥ ΠΑΙΓΝΙΟΥ ΤΟΥ 42 ΦΥΛΛΟΥ [Ίδε την λύσιν εις την σελίδα 353]

ΑΘΗΝΩΝ: Στυλ. Ε. Ζάχος, Νικολέττος Πετινός, Έλληνική Μάντιση, Χαρολ. Σούλης, Βηθεύη Χρ. Δημηγίτου, Ρωμαίος, Γ. Σ. Σκεπασιανός, Αίλι Ν. Μαροπούλου, Άριστ. Α. Έδαγγελίδης, Ούρανα Φ. Βουτινιά, Ηλ. Σπ. Κανέλης, Διον. Ι. Μπαταλίας, Έλένη Παπαγεωργίου. ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Άλεξάνδρα Π. Δευτερείου, Έδαγ Σ. Σουλελές, Σ. Ε. Σκήρης. ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ΑΣΠΡΟΧΩΜΑΤΟΣ: Νικ. Ηλιόπουλος. ΓΥΘΕΙΟΥ: Δημ. Αν. Φραγγιάς, Ξεπεσμένος Κορβελός.

ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Πετρούλια Α. Ζώνη, Άνταγώνη Σ. Άθανασάδου (41).

ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ: Λουκία Χ. Κυριακάτου. ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Ι. Κ. Άναγνωστόπουλος. ΔΙΜΗΝΗΣ: Γρ. Γ. Παπαγεωργίου, Ν. Π. Σπάφης.

ΠΑΤΡΩΝ: Ηρ. Χ. Τριάντης, Κων. Χ. Τριάντης, Έθνηνα Χ. Τριάντη, Κ. Ι. Φαρακιδής. ΠΥΡΡΟΥ: Άγ. Γ. Άγγελόπουλος, Τάκης Α. Δημόπουλος.

ΣΥΡΟΥ: Κλεοπ. Θ. Πετροκοκκίνου, Άρχιεφ Α. Σπουργίτου.

ΤΡΙΚΚΑΛΩΝ: Φαίδρα Π. Μοσχίδου. ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΑΔΡΙΑΝΟΥΠΟΛΕΩΣ: Γ. Παπαϊωάννου, Στ. Ι. Περίδης.

ΑΔΕΛΦΑΝΕΙΑΣ: Μαρία Π. Βόλου. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ: Σοφία Σ. Νικαϊδου, Άφρ-Σβύς (41-42), Μιτυληνιαν Πρωτοπαλλημαρον.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τών εύρόντων όρθήν την λύσιν τά δνόματα έτέθησαν εις την Κληρωσία και έκληρωθήσαν οι έξής δύο: ΔΟΥΚΙΑ Χ. ΚΥΡΙΑΚΑΤΟΥ εν Κεφαλληνία και ΗΑΙΑΣ ΣΠ. ΚΑΝΕΛΑΝΗΣ όδός Χαρολάου Τριαντη 21 εν Αθήναις ένεγράφησαν δε δια μίαν τριμηνιαν έκαστος.

Πλεονάζει δρ. 0,10 διά τόν προσεχά διαγων.

Οι άποσειλάντες άνεν δεκαλέπτου την λύσιν δέν αναφέρονται, ούτε οι άποσειλάντες πεντάλεπτον άντι δεκαλέπτου. (Γραμματόσημον όθωμα-νικόν 10 παρά ίσοδωναι με 5 λεπτά ώστε δια 10 λεπτά χρειάζεται γραμματόσημον 20 παρά).

ΔΑΡΥΤΤΟ-ΩΤΟΛΟΓΟΣ ΙΑΤΡΟΣ

ΜΙΧ. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Πλατεία Όμοιοίας

Όδός Δόρου 8α

Όροι επισκέψεων 10-12 και 3-5

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό τού Υπουργείου τής Παιδείας ως τό κατ' έξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, άληθείς παρασχόν εις την χόραν ήμιν ύπηρεσίας και υπό τού Οίκομνηκίου Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως άνάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τούς παίδας.

Table with subscription rates for different regions and terms. Columns include 'Εσωτερικού', 'Εξωτερικού', and 'Ετήσια' rates.

Περίοδος Β'. — Τόμος 18ος Έν Αθήναις, 8 Οκτωβρίου 1911 Έτος 33ον. — Αριθ. 45

Ο ΑΛΟΥΠΗΣ ΚΑΙ Ο ΚΟΥΝΕΛΗΣ [ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ] ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5' (Συνέχεια)

Άλλά μόλις έκαμε καμμία δεκαρία βήματα και να σου ο μικρός Γιαννάκης Σπουργίτης παρουσιάζεται επάνω σε μία βατομουριά, στο φραχτή τού δρόμου, κι άρχίζει να τού ερωτά:

— Κύριε Άλούπη! Έί κύριε Άλούπη!.. Μα κύριε Άλούπη!..

Ο Άλούπης εξακολούθησε τό δρόμο του, προσπειούμενος ότι δέν άκούει.

Ο Γιάννης Σπουργίτης τού ξαναερωτά:

— Μα κύριε Άλούπη! κύριε Άλούπη!.. Σταθήτε λοιπόν μία στιγμή μου! Έχω να σας πώ πολλά!..

Θά σας πώ πράγματα να χάσετε τό νού σας! Σταθήτε μία στιγμή!

Ο Άλούπης ούτε φωνή ούτε άκούασι. Έκαμμένο πός ούτε βλέπει ούτε άκούει τόν μικρό Γιαννάκη Σπουργίτη.

Άλλά, καθώς έπήγαινε, έπεσε κάτω στο δρόμο με την κοιλιά και εξαπλώθηκε, σαν να ήθελε να πάρη κανένα ύπναράκι.

Τότε ο Γιάννης Σπουργίτης πέταξε κοντά του κ' εξακολούθησε να τού φάλλη. Ο Άλούπης δέν έβγαζε μιλά.

Τότε ο Γιάννης Σπουργίτης κατέβηκε στο χόμα κι άρχισε να χοροπηδά στα ξερά φύλλα.

Αυτό έκίνησε την προσοχή τού κύρ

Άλούπη και τόν έκαμε να κυτάξη κάπως παράξενα τόν μικρό φλόαρο. Εκείνος όμως εξακολούθησε να τού φάλλη: — Έχω κάτι να σου πώ, κύριε Άλούπη!..

— Άνέβα στην ούρα μου, Γιαννάκη Σπουργίτη, είπεν ο κύρ Άλούπης, γιατί είμαι κουφός από τό ένα αυτί και δέν μπορώ νακούω με τό άλλο. Άνέβα στην ούρα μου.

Ο μικρός Σπουργίτης, χοροπηδώντας, ανέβηκε στην ούρα τού κύρ Άλούπη.

— Άνέβα στην ούρα μου, Γιαννάκη Σπουργίτη, τού ξανάπε ο Άλούπης, γιατί είμαι κουφός από τό έν' αυτί και δέν μπορώ να μεταχειρισθώ τό άλλο.

Ο Γιαννάκης Σπουργίτης ανέβηκε τότε στην ούρα τού κύρ Άλούπη.

— Άνέβα στο κεφάλι μου, Γιαννάκη Σπουργίτη, είπεν ο κύρ Άλούπης, είμαι κουφός από τό έν' αυτί και δέν μπορώ νακούω με τό άλλο.

Τό φλόαρο πουλάκι πήδησε στα δόντια τού κύρ Άλούπη, και τότε... ο κύρ Άλούπης άνοιξε διάπλατο τό στόμα του και τό ξανάκλεισε μ' ένα κρότο ξερό...

Έί φαντάζεσθε πιά τί απέγεινε ο κακομοίρης ο Γιαννάκης Σπουργίτης...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'

Ο κύρ Άλούπης γεμιάζει έξω

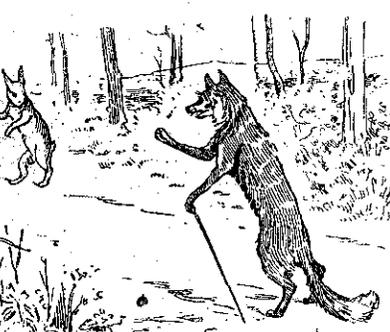
Μία μέρα, αφού ο κύρ Άλούπης έβαλε τά δυνατά του για να πιάση τόν κύρ Κουνέλη και ο κύρ Κουνέλης πάλι έκαμε ό,τι μπόρεσε για να τού ξεφύγη, ο κύρ Άλούπης συλλογίσθηκε ότι έπρεπε χωρίς άλλο να παίξη κανένα παιγνίδι τού κύρ Κουνέλη.

Και μόλις τό συλλογίσθηκε αυτό, να σου και παρουσιάζεται στο μεγάλο δρόμο τής έξοχής ο κύρ Κουνέλης, χοντρός και παχουλός σαν την πέφδικα.

— Καλώς μου τον! καλώς μου τον! στάσου ντά λιγάκι, φίλε Κουνέλη!

του φώναξε ο κύρ Άλούπης.

— Με συγχωρείς, δέν έχω καιρό! είμαι πολύ βιαστικός, φίλε Άλούπη!

Σπουργίτη, είπεν ο κύρ Άλούπης, είμαι κουφός από τό έν' αυτί και δέν μπορώ νακούω με τό άλλο.

Τό πουλί πήδησε τότε στο κεφάλι τού κύρ Άλούπη.

— Πάτησε στα δόντια μου, Γιαννάκη Σπουργίτη, είπεν πάλι ο πονηρός ο Άλούπης, είμαι κουφός από τό έν' αυτί και δέν μπορώ νακούω με τό άλλο.

Τό φλόαρο πουλάκι πήδησε στα δόντια τού κύρ Άλούπη, και τότε... ο κύρ Άλούπης άνοιξε διάπλατο τό στόμα του και τό ξανάκλεισε μ' ένα κρότο ξερό...

Έί φαντάζεσθε πιά τί απέγεινε ο κακομοίρης ο Γιαννάκης Σπουργίτης...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'

Ο κύρ Άλούπης γεμιάζει έξω

Μία μέρα, αφού ο κύρ Άλούπης έβαλε τά δυνατά του για να πιάση τόν κύρ Κουνέλη και ο κύρ Κουνέλης πάλι έκαμε ό,τι μπόρεσε για να τού ξεφύγη, ο κύρ Άλούπης συλλογίσθηκε ότι έπρεπε χωρίς άλλο να παίξη κανένα παιγνίδι τού κύρ Κουνέλη.

Και μόλις τό συλλογίσθηκε αυτό, να σου και παρουσιάζεται στο μεγάλο δρόμο τής έξοχής ο κύρ Κουνέλης, χοντρός και παχουλός σαν την πέφδικα.

— Καλώς μου τον! καλώς μου τον! στάσου ντά λιγάκι, φίλε Κουνέλη!

του φώναξε ο κύρ Άλούπης.

— Με συγχωρείς, δέν έχω καιρό! είμαι πολύ βιαστικός, φίλε Άλούπη!

ἀρπάξαν μερικές μάκες, σπάρραγγα και άλλα χορταρικά, κ' ἐπέμισαν ἐν αρκετά καλόν γεύμα.

Σὲ λίγο, ἐν ἀπὸ τὰ μικρά κουνελάκια ποῦ ἐπαίζαν ἐπὶ τὴν αὐλή, ἔφθασε ἐπὶ τὸ σπίτι τρέχοντας και φωνάζοντας:

— Μαμμά! μαμμά!... Ἐρχεται ὁ κύριος Ἀλούπης! τὸν εἶδα ἔξω!

Ἀμέσως ὁ κύρ Κουνέλης ἐπιασε τὰ παιδιὰ ἀπὸ ταῦτά και τὰ ἔβαλε νὰ καθήσουν, ἐνῶ αὐτὸς καὶ ἡ κυρὰ

Κουνελαῖνα ἔμειναν ὄρθιοι, περιμένοντες τὸν κύρ Ἀλούπη.

Ἐπερίμεναν πολὺ ἄλλὰ οὔτε Ἀλούπης οὔτε τίποτα. Τί ἔγεινε; Ἐπιτέλους ὁ κύρ Κουνέλης ἔχασε τὴν ὑπομονή, βγήκε ἐπὶ τὴν πόρτα και ἀπὸ ἐκεῖ, μὲ ἡσυχο ὕφος, ἔβριξε μιά ματιὰ ἔξω. Καὶ τότε εἶδε νὰ ξεπροβάλλῃ ἀπὸ τὴ γωνία τοῦ δρόμου ἡ ἀκρούλα τῆς οὐρᾶς τοῦ κύρ Ἀλούπη!...

Τότε ὁ κύρ Κουνέλης ἔκλεισε τὴν πόρτα, ἐκάθησε μέσα, ἔβαλε τὰ πόδια του πίσω ἀπὸ ταῦτά του κ' ἄρχισε μὲ ὄλη του τὴ δύναμι νὰ τραγουδῇ:

Ὅπου ἔγινε τὸ ξύγμ
Θὰ γλυστῆθῃς, κατεργῆθῃ,
Κι' ὅπου βλέπῃς λίγες τριχῆς,
Βοσκαιτὶ και τὸ τομάρι

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ κύρ Ἀλούπης ἔστειλε ἐπὶ τὸν κύρ Κουνελαῖνα ἕνα γραμματάκι ποῦ ἔλεγε αὐτὰ:

Ἀγαπητέ μου φίλε,
Ἀμὲ συγχωρεῖς πολὺ, πολὺ, ποῦ δὲν μπόρεσά νὰ ἔλθω χθές. Δὲν ἤμουν τόσο καλά ἐπὶ τὴν υγεία μου κ' ἀναγκάσθηκα νὰ πέσω ἐπὶ κρεβάτι, νὰ πάω πικράγγουρο γιὰ τὸ στομάχι και φασκουμπλο γιὰ τὸ βῆχα. Σήμερα εἶμαι λιγάκι καλύτερα. Σὲ παρακαλῶ, συχώρεσέ με, και ἂν θέλῃς κάμε μου τὴν τιμὴν και τὴν εὐχαριστήσῃ νὰ ἔλθῃς νὰ φαῖμε μαζί. Ναι, σὲ περιμένω χωρὶς ἄλλο.

Εἰς αὐτὰ ὁ κύρ Κουνέλης ἀποκρίθη με δύο λόγια:

«Σὲ συγχωρῶ ὀλοπρόθυμος, περαστικά σου και ἔρχομαι μετὰ χαρᾶς.»

Τὸ βράδυ, ὅταν μάκραναν ἡ σμιές

πάνω ἐπὶ τὴ γῆ, ὁ κύρ Κουνέλης πῆρε ἡσυχα-ἡσυχα τὸ δρόμο κ' ἔφθασε ἐπὶ τὸ σπίτι τοῦ κύρ Ἀλούπη. Ἐκεῖ ἄκουσε κάποιον νὰ βογγᾷ. Κυττάζει ἀπὸ τὴν κλειδαρότρυπα και βλέπει τὸν κύρ Ἀλούπη καθισμένον σὲ μιά κουνηστή πολυθρόνα και κουκουλωμένον μὲ μιά μαλλινὴ κουβέρτα. Φαινότανε πάρα πολὺ ἄρρωστος...

Ὁ κύρ Κουνέλης στέκεται ἀκόμη ἐκεῖ, κυττάζει ὄλη τὴν κάμαρα και δὲν βλέπει κανένα φοῖ. Οὔτε μυρωδιά αἰσθάνεται. Μόνον ἀπάνω ἐπὶ τραπεζίῃ ἦταν μιά ἀπλόδα χωρὶς τίποτε μέσα, και κοντὰ τῆς ἕνα μαχαίρι.

Ὁ κύρ Κουνέλης κιουᾶ τὴν πόρτα.

— Ἄχ, ποῖός εἶνε; κάνει ὁ κύρ Ἀλούπης.

— Ἐγὼ... μπόρῶ νὰ νοῖξω;

— Ἄχ!... ἔλα μέσα... καλῶς τὸν!...

Μήπως λογαριάζεις νὰ ψήσης κανένα κοτόπουλο γιὰ τὸ γεῦμα, φίλτατε Ἀλούπη; ρωτᾷ ὁ Κουνέλης.

— Μπράβο! τὸ βρήκες! ἀποκρίνεται ὁ Ἀλούπης. Δὲν ξέρεις τί νόστιμα εἶνε και τί τρυφερά!...

Τότε ὁ κύρ Κουνέλης τράβηξε τὸ μουστάκι του και εἶπε:

— Μήπως τυχὸν δὲν ἔχεις κρομμύδια κύρ Ἀλούπη;

(Ἐπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΕΠΟΧΑΙ

Α'

Φύλλα Φθινοπώρου

Τὸ φθινόπωρο θυμῶνει και γκρινιάζει και μαλώνει κ' ἡλιος ἄλλοτε τὸ καίει κ' ἄλλοτε θλιμμένον κλαίει.

Ἦρθε τ' ἀνθὴ νὰ μαράνη και τὰ φύλλα νὰ ξεράνη και τὰ δένδρα ἕνα πρὸς ἕνα νὰ τ' ἀφίση γυμνωμένα.

Ἐμορφία του μιά και μόνη τὸ χορτάρι ποῦ φυτρώνει, κ' ἡ γῆ πράσινα ντυμένη καμαρώνει στολισμένη.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΜΩΡΑΪΤΗΣ

ἀποκρίθη ὁ κύρ Κουνέλης κ' ἐτάχυνε τὸ βῆμά του.

— Πρέπει νὰ σοῦ μιλῶ λίγάκι, ἔχω κάτι νὰ σοῦ πῶ, φίλε Κουνελαῖ!...

— Πολὺ καλά, φίλε Ἀλούπη, ἄλλὰ καλλίτερα νὰ μὲ μιλῆσῃς ἀπὸ κει ποῦ εἶσαι.

— Ἄκουσε. Εἶδα χθὲς τὸν κύριον Ἀρχοῦδα, εἶπεν ὁ Ἀλούπης ἦταν πολὺ θυμωμένος και μὲ ἔλεγε πῶς δὲν μπόρεῖ πιά νὰ μᾶς ὑποφέρῃ, γιὰ τὸ σὺ και ἐγὼ δὲν ἐσυμφερίωθήκαμε και δὲν ζῶμε μονοιασμένοι σὰν καλοὶ γειτόνοι. Ἐγὼ φοβήθηκα και τοῦ ὑποσχέθηκα νὰ σὲ ἰδῶ και νὰ σοῦ μιλῶσω.

Ὁ κύρ Κουνέλης ἔβυσε τὸ ἐν' αὐτὶ μὲ τὸ πόδι του, φάνηκε σὺλλογισμένος, ἀναποφάσιτος, και τελιοπάντων ἀποκρίθη:

— Πολὺ καλά, φίλτατε Ἀλούπη, μὲ κάνεις τὴ χάρι νὰ ἔλθῃς αὔριο νὰ γευματίσῃς μαζί μου;

— Πῶς; ἀλήθεια τὸ λές;

— Μὰ τί, θὰ σὲ γελάσω; Στὸ σπίτι μου, ξέρεις, δὲν κάνουμε μεγάλα πράγματα ἔλπιζω ὅμως ὅτι ἡ γρηά μου και τὰ παιδιὰ θὰ βροῦν τρόπο νὰ προμηθευθοῦν κάτι καλὸ γιὰ νὰ φαῖς και νὰ εὐχαριστήθῃς.

— Ἄ, εἶπε ὁ κύρ Ἀλούπης, ἐμένα δὲ μὲ μέλει γιὰ τὸ φαῖ' μὲ φθάνει ἡ εὐχαριστήσις.

— Τόσο τὸ καλλίτερο! Λοιπόν, σὲ περιμένω.

— Χωρὶς ἄλλο. Σὺμφωνοί!

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ γέρο-κύρ-Κουνέλης κ' ἡ γρηά κυρὰ-Κουνελαῖνα σηκώθηκαν πρωτ-πρωί, πρὶν νὰ χαράξῃ, ἔτρεξαν ἐπὶ τὸ λαχανόκηπο κάποιου γείτονα,

ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΤΙΜΙΟΤΗΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ μας ἔλαβ. τὸ μέτρον « νὰριθμησῃ » τοὺς λούστρους. Λοῦστροι δὲ γενικῶς ὀνομάζονται εἰς τὰς Ἀθήνας τὰ παιδιά, τὰ ὅποια γυαλιζοῦν παπούτσια, πωλοῦν ἐφημερίδες και κάμνουν χιλίες ἄλλες δουλειές τὰς περὶ τοῦ. Γίνονται, κατὰ τὰς περιστάσεις, ὕποκομισταί, γραμματοκομισταί, ἀγγελιαφόροι. Τοὺς στέλλεις εἰς τὸ σπίτι να ποῦν ὅτι θὰ γευματίσῃς ἔξω και νὰ σοῦ φέρουν τὸ ἐπισημοφοῖ σου ἢ τὴν βυβρέλλα σου. Τρέχουν νὰ σοῦ ἀγοράσουν ἕνα πακέτο σιγαρέττα μὲ τὸ πεντὸ δραχμῶν ποῦ τοὺς ἔδωσες, και νὰ σοῦ φέρουν τὰ ρέστα. Κουβαλοῦν εἰς τὸ σπίτι τοῦ φίλου σου, ποῦ ἐορτάζει, τὰ ἀνθη σου, τὴν τούρτα σου ἢ τὸ κομψοτέγημά σου. Εἰς κάθε στιγμὴν ἀντικαθιστοῦν τὸν ὑπηρετήν σου, τὸν ὅποιον δὲν ἔχεις πρόχειρον ἢ... δὲν ἔχεις καθόλου. Καὶ ἐν γένει ἡ φράσις «παῖρνω ἕνα λούστρο», εἰς τὴν ζωὴν τῶν Ἀθηναίων εἶνε συνηθεσάτη. Δι' αὐτὰς λοιπόν τὰς παντοειδεῖς ὑπηρεσίας, ποῦ ἀπαιτοῦν ἀσφάλειαν, ἡ Ἀστυνομία ἐσεφέθη νὰ καταγράψῃ ὅλους τοὺς λούστρους και νὰ τοὺς δώσῃ ἀπὸ ἕνα ἀριθμὸν. Παῖρνεῖς ἕνα λούστρον, παίρνεῖς συγχρόνως και τὸν ἀριθμὸν του. Καὶ ἐν τυχὸν σὲ καταγραφῇ, δὲν ἔχεις παρὰ νὰ καταγγείλῃς τὸν ἀριθμὸν εἰς τὴν Ἀστυνομίαν. Ἡ Ἀστυνομία θάνοῖξῃ τὸ βιβλίον τῆς, θὰ ἰδῇ πῶς λέγεται και ποῦ κατοικεῖ ὁ μικρὸς καταχραστής, και θὰ φροντίσῃ νὰ τὸν συλλάβῃ.

Ἴδου ἐν μέτρον ἀναγκαῖοτάτον. Διότι ὁ λούστρος, τὸν ὅποιον ἐμπιστεύεσαι, εἴπωμεν, ἀρετῆ, ἀμειβομένη μόνον εἰς τὸν Παράδεισον. Ἡ τιμιότης εἶνε και συμφορὸν. Διὰ νὰ ζῆσθῃ κανεὶς, νὰ ἐργασθῇ, νὰ προοδεύσῃ, πρέπει νὰ εἶνε τιμιός. Μετὰ τὴν καταγραφὴν, μὲ τὴν ἀσυνειδησίαν, δὲν κάμνει τίποτε. Καὶ ἐν κἀμῃ κατῆ; ἀργὰ ἡ γρηγόρα θάνακαλυφθῇ, εἰ ἄνθρωποι θὰ τοῦ χάσουν κάθε ἐμπιστοσύνην και θὰ δυστυχίσῃ. Διὰ μικρὸν ἀθέμιτον κέρδος θὰ χάσῃ τὸ μέγαλον, τὸ σταθερὸν, τὸ αἰώνιον τῆς ζωῆς του, και θὰ καταστρέψῃ τὸ μέλλον του.

Ἴδου κάτι, τὸ ὅποιον πρέπει νὰ ἐντυπωθῇ καλά και ἀπὸ ἐνωρίως εἰς τὸν νοῦν ὄλων τῶν παιδιῶν, ὅπως ἐντυπώνεται

Καὶ ὅμως τὸ μέτρον αὐτὸ τῆς Ἀστυνομίας ἐκρίθη ἀπ' ὄλους ἐδῶ περιτόν. Καὶ ξεβύρετε διατῆ; Διότι δὲν ὑπάρχουν εἰς τὰς Ἀθήνας, εἰς τὴν Ἑλλάδα και ἴσως εἰς ὅλον τὸν κόσμον, παιδιὰ τιμιότερα, πιστότερα, εὐσυνειδητότερα, ἀπὸ τοὺς λούστρους τῶν Ἀθηναίων! Ποτὲ δὲν ἐνθυμοῦμαι νὰ ἠκούσθῃ ἡ παραμικρὰ κατάχρησις ἐκ μέρους των. Σοῦ κάμνουν τὸ θέλημα μετὰ τὴν μεγαλειότεραν ἀκριβείαν και εἴπωμεν νὰ τοὺς ἐμπιστευθῆς, ὅχι μόνον τὴν γραπτὴν ἢ προφορικὴν σου παραγγελίαν, μὲ τὴν πεποίθησιν ὅτι θὰ ἐκτελεσθῇ πιστῶς, ἀλλὰ και χορήματα και πράγματα ἀξίας, χωρὶς φόβον κανένα. Εἶνε δὲ τὸσον συνειδησμένα τὰ καλά αὐτὰ παιδιὰ εἰς τὴν τιμιότητα, ὥστε και τὰ λεπτὰ ποῦ εὐρίσκουν τυχὸν εἰς τὸν δρόμον, τὰ παραδίδουν εἰς τὴν Ἀστυνομίαν. Ἐν γένει ἡ τιμιότης των εἶνε παρομιώδης. Καὶ εἴπωμεν νὰ εἴπωμεν, ὅτι εἶνε ὁ μόνος κανὼν, ὁ ὅποιος δὲν ἔχει σχεδὸν ἐξαιρέσεις.

Καὶ ξεβύρετε διατῆ; οἱ λούστροι τῶν Ἀθηναίων εἶνε τὸσον πολὺ τιμοί; Διότι τὸ ἴδιον τὸ ἐπάγγελμά των τοὺς ἔκαμε νὰ ἐνοήσουν, ὅτι τὸ νὰ ἐργασθοῦν και νὰ ζήσουν χωρὶς τιμιότητα εἶνε πρᾶγμα ἀδύνατον. Δέκα μικρολοπαί, καταχρησῆς ἐμπιστοσύνης νὰ ἠκούοντο εἰς ὀλίγον καιρὸν ἀπὸ λούστρους, πέντε, τρεῖς, δύο, πόσος εἰς τὸ ἔξῃ θὰ ἐμπιστευέτο κανένα;.. Οἱ μεγαλειότεροι διδάσκουν τὴν τιμιότητα εἰς τοὺς μικροτέρους, και ἐν ἀνάγκῃ τοὺς τὴν ἐπιβάλλουν. Ἐτσι διατηρεῖται ἡ παράδοσις εἰς τὴν συντηρίαν των και κάθε πτωχὸ παιδί ξεβύρει ὅτι διὰ νὰ γίνῃ λούστρος, πρέπει νὰ ἔχῃ, δυὸ γερὰ χέρια, δυὸ γερώτερα πόδια και πρὸ πάντων ἄκραν τιμιότητα. Ὅσον διατῆ ἐξυπνάδαν, ποῦ χρειάζεται ἐπίσης, — ἔ, και ποῖός Ρωμηὸς δὲν ἔχει;

Δὲν νομιζετε τώρα, ὅτι αὐτὴ ἡ πτωχή, ἡ περιφρονημένη τάξις, εἰ μικροὶ βιοπαλαισταί, τὰ παιδιὰ τὰ ρακένδυτα και ξυπόλυτα, δίδουν ἕνα θαυμάσιον παράδειγμα εἰς ὄλην τὴν κοινωνίαν; Ἡ τιμιότης δὲν εἶνε ἀπλῶς μιά θεωρητικὴ, ἀς εἴπωμεν, ἀρετῆ, ἀμειβομένη μόνον εἰς τὸν Παράδεισον. Ἡ τιμιότης εἶνε και συμφορὸν. Διὰ νὰ ζῆσθῃ κανεὶς, νὰ ἐργασθῇ, νὰ προοδεύσῃ, πρέπει νὰ εἶνε τιμιός. Μετὰ τὴν καταγραφὴν, μὲ τὴν ἀσυνειδησίαν, δὲν κάμνει τίποτε. Καὶ ἐν κἀμῃ κατῆ; ἀργὰ ἡ γρηγόρα θάνακαλυφθῇ, εἰ ἄνθρωποι θὰ τοῦ χάσουν κάθε ἐμπιστοσύνην και θὰ δυστυχίσῃ. Διὰ μικρὸν ἀθέμιτον κέρδος θὰ χάσῃ τὸ μέγαλον, τὸ σταθερὸν, τὸ αἰώνιον τῆς ζωῆς του, και θὰ καταστρέψῃ τὸ μέλλον του.

Ἴδου κάτι, τὸ ὅποιον πρέπει νὰ ἐντυπωθῇ καλά και ἀπὸ ἐνωρίως εἰς τὸν νοῦν ὄλων τῶν παιδιῶν, ὅπως ἐντυπώνεται

ἰδιαν ἡλικίαν, τὰ ἴδια μούτρα και τὰ ἴδια ρούττα...

Καὶ ὅμως τὸ μέτρον αὐτὸ τῆς Ἀστυνομίας ἐκρίθη ἀπ' ὄλους ἐδῶ περιτόν. Καὶ ξεβύρετε διατῆ; Διότι δὲν ὑπάρχουν εἰς τὰς Ἀθήνας, εἰς τὴν Ἑλλάδα και ἴσως εἰς ὅλον τὸν κόσμον, παιδιὰ τιμιότερα, πιστότερα, εὐσυνειδητότερα, ἀπὸ τοὺς λούστρους τῶν Ἀθηναίων! Ποτὲ δὲν ἐνθυμοῦμαι νὰ ἠκούσθῃ ἡ παραμικρὰ κατάχρησις ἐκ μέρους των. Σοῦ κάμνουν τὸ θέλημα μετὰ τὴν μεγαλειότεραν ἀκριβείαν και εἴπωμεν νὰ τοὺς ἐμπιστευθῆς, ὅχι μόνον τὴν γραπτὴν ἢ προφορικὴν σου παραγγελίαν, μὲ τὴν πεποίθησιν ὅτι θὰ ἐκτελεσθῇ πιστῶς, ἀλλὰ και χορήματα και πράγματα ἀξίας, χωρὶς φόβον κανένα. Εἶνε δὲ τὸσον συνειδησμένα τὰ καλά αὐτὰ παιδιὰ εἰς τὴν τιμιότητα, ὥστε και τὰ λεπτὰ ποῦ εὐρίσκουν τυχὸν εἰς τὸν δρόμον, τὰ παραδίδουν εἰς τὴν Ἀστυνομίαν. Ἐν γένει ἡ τιμιότης των εἶνε παρομιώδης. Καὶ εἴπωμεν νὰ εἴπωμεν, ὅτι εἶνε ὁ μόνος κανὼν, ὁ ὅποιος δὲν ἔχει σχεδὸν ἐξαιρέσεις.

Καὶ ξεβύρετε διατῆ; οἱ λούστροι τῶν Ἀθηναίων εἶνε τὸσον πολὺ τιμοί; Διότι τὸ ἴδιον τὸ ἐπάγγελμά των τοὺς ἔκαμε νὰ ἐνοήσουν, ὅτι τὸ νὰ ἐργασθοῦν και νὰ ζήσουν χωρὶς τιμιότητα εἶνε πρᾶγμα ἀδύνατον. Δέκα μικρολοπαί, καταχρησῆς ἐμπιστοσύνης νὰ ἠκούοντο εἰς ὀλίγον καιρὸν ἀπὸ λούστρους, πέντε, τρεῖς, δύο, πόσος εἰς τὸ ἔξῃ θὰ ἐμπιστευέτο κανένα;.. Οἱ μεγαλειότεροι διδάσκουν τὴν τιμιότητα εἰς τοὺς μικροτέρους, και ἐν ἀνάγκῃ τοὺς τὴν ἐπιβάλλουν. Ἐτσι διατηρεῖται ἡ παράδοσις εἰς τὴν συντηρίαν των και κάθε πτωχὸ παιδί ξεβύρει ὅτι διὰ νὰ γίνῃ λούστρος, πρέπει νὰ ἔχῃ, δυὸ γερὰ χέρια, δυὸ γερώτερα πόδια και πρὸ πάντων ἄκραν τιμιότητα. Ὅσον διατῆ ἐξυπνάδαν, ποῦ χρειάζεται ἐπίσης, — ἔ, και ποῖός Ρωμηὸς δὲν ἔχει;

Δὲν τὸν ἐκράτησα, μὲ εἶπε. — Γιατῆ; — Νὰ σοῦ πῶ. Πρὸ δέκα-δώδεκα ἐτῶν δὲν ἦτο συνδρομητῆς τῆς Διαπλάσεως και δὲν εἶχε τὸ ψευδώνυμον τᾶδε; — Ἀκριβῶς.

— Λοιπὸν μοῦ ἐζήτησε τότε «Μικρὰ Μυστικά». Τοῦ ἔστειλα τετράδιον και δὲν μοῦ τὸ ἀνταπέδωσε. Αὐτὸ μὲ ἔκαμε πολὺ κακὴν ἐντύπωσιν. Τί νὰ σοῦ πῶ! μπόρεῖ νὰ εἶνε ὁ τιμιώτερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου ἄλλὰ ἐγὼ ἔχω αὐτὸ τὸ προηγούμενον εἰς βάρος του και δὲν θὰ τὸν ἐμπιστευθῶ ποτὲ εἰς τὸ γραφεῖόν μου.

Ἐτσι ὁ νέος αὐτὸς ἔχασε μίαν πολὺ καλὴν θέσιν, ἐπειδὴ πρὸ δώδεκα ἐτῶν εἶχε κάμῃ τὴν ἐλαχίστην κατάχρησιν νὰ μὴν ἀποδώσῃ ἐν τετράδιον Μικρῶν Μυστικῶν. Τὸ ἐφαντάζεσθε;... Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

εἰς τὸν νοῦν τῶν μικρῶν λούστρων. Καὶ ἡ παραμικροτέρα, ἡ ἐλαχίστην κατάχρησις ἐμπιστοσύνης, εἴπωμεν νὰ ἔχῃ διὰ τὸν καταχραστήν, μικρὸν ἢ μέγαλον, πλοῦσιον ἢ πτωχόν, τὰς πλέον δυσάρεστους συνεπείας, και ὅταν ἀκόμη δὲν τὸ περιμένῃ.

Θελετε νὰ σοῦ φέρω ἐν παράδειγμα; Εἶνε περιεργότατον. Μίαν φορὰν ἐβούλησα ἕνα νέον πολὺ μορφωμένον, διὰ νὰ πάσῃ μίαν θέσιν εἰς κάποιο γραφεῖον. Μετ' ὀλίγας ἡμέρας συνήτησα τὸν προϊστάμενον αὐτοῦ τοῦ γραφεῖου, νέον ἐπίσης, και τὸν ἠρώτησα τί ἀπέγεινε μὲ τὸν προστατευόμενον μου.

— Δὲν τὸν ἐκράτησα, μὲ εἶπε. — Γιατῆ; — Νὰ σοῦ πῶ. Πρὸ δέκα-δώδεκα ἐτῶν δὲν ἦτο συνδρομητῆς τῆς Διαπλάσεως και δὲν εἶχε τὸ ψευδώνυμον τᾶδε; — Ἀκριβῶς.

— Λοιπὸν μοῦ ἐζήτησε τότε «Μικρὰ Μυστικά». Τοῦ ἔστειλα τετράδιον και δὲν μοῦ τὸ ἀνταπέδωσε. Αὐτὸ μὲ ἔκαμε πολὺ κακὴν ἐντύπωσιν. Τί νὰ σοῦ πῶ! μπόρεῖ νὰ εἶνε ὁ τιμιώτερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου ἄλλὰ ἐγὼ ἔχω αὐτὸ τὸ προηγούμενον εἰς βάρος του και δὲν θὰ τὸν ἐμπιστευθῶ ποτὲ εἰς τὸ γραφεῖόν μου.

Ἐτσι ὁ νέος αὐτὸς ἔχασε μίαν πολὺ καλὴν θέσιν, ἐπειδὴ πρὸ δώδεκα ἐτῶν εἶχε κάμῃ τὴν ἐλαχίστην κατάχρησιν νὰ μὴν ἀποδώσῃ ἐν τετράδιον Μικρῶν Μυστικῶν. Τὸ ἐφαντάζεσθε;... Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΘΡΥΨΑΛΑ

ΕΓΝΩΡΙΣΑ ΚΑΠΟΙΟΝ ΚΥΡΙΟΝ

Εἶχε βιβλιοθήκην πλουσιωτάτην και οὐδέποτε τὴν ἀνοιγε.

Εἶχε πιατοθήκην πλήρη και ἐτροχε διαρκῶς ἐπὶ τὸς γαβάθας.

Εἶχε κρεβάτι πολυτελέστατον και ἐκοιμάτο κατάχαμα.

Εἶχε νιπτήρα θαυμάσιον και ἐπλένετο εἰς τὸν νεροχότην.

Εἶχε μανδύλια ἐκλεκτότατα και δὲν τὰ μετεχειρίζετο.

Κι' ὁ κόσμος ἔλεγε περὶ αὐτοῦ: «Τί σοφός, τί βον νινανί και τί καθαρός ἄνθρωπος!»

Καθαρὸν πρᾶγμα δὲν εἶνε ὅ,τι ἐπλόθη, ἀλλὰ ὅ,τι δὲν ἐλερώθη.

Ἐὰν ἐδικάζοντο τὰ ζῶα ὁσάκις φωνεῦσαν και αὐτὰ κανένα ἄνθρωπον, θὰ τοὺς ἐδίδα ἄθωοτικὴν ψῆφον.

Χαρακτηρίζεται συνήθως ἕνας ἄνθρωπος ὡς ἀχρηστος, ἐπειδὴ δὲν χρησιμεύει εἰς ἡμᾶς.

Α. ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥΣ

Ο ΟΚΝΗΡΟΣ ΑΝΕΜΟΣ ΚΑΙ Ο ΑΝΕΜΟΜΥΛΟΣ

— Γιατί τάχα έμεις πρέπει να δουλεύουμε αιωνίως; είπεν ο Άνεμος 'ς ένα Ρυάκι, από το όποιον έπερνούσε συχνά. Σὺ σπρώχνεις έλθένα αυτόν το μεγάλο προχό, ενώ εγώ γυρίζω τὰ βαρετὰ φτερά αυτού του άνεμομύλου. Είμαι κατακουρασμένος από τή δουλειά. Έχω άνάγκη νάναπαυθώ πολόν, πολόν καιρό.

— Δεν μου φαίνεται φρόνιμο νάναπαυθώμε πολόν, άπεκρίθη το Ρυάκι, ενώ εξακολουθούσε με ήσυχίαν και τάξι νά γυρίξη τόν μεγάλον τροχόν. Θά είχαμε

κατόπιν πολλή εργασία μαζεμένη και θα ήταν χειρότερο. Έπειτα, μήπως δεν έχουμε και τώρα τες μικρές διακοπές μας; Ο Μυλωνάς με άφινει συχνά νά τρέχω, χωρίς νά γυρίζω τόν τροχό, νομίζω δε ότι και σὺ άναπαύεσαι κάπου-κάπου, γιατί από εδώ φαίνεται ή κορυφή του λόφου και βλέπω πότε τὰ φτερά του μύλου είνε δερμένα και άκίνητα.

— Σὺ είσαι αιωνίως εύχαριστημένο! είπεν ο Άνεμος. Καλά λοιπόν, κάνε ό,τι σου άρέσει. Όσο για μένα, θάρχισω τώρα τες μεγάλες μου διακοπές και για πολόν καιρό θά ξεχάσω κάθε λογής εργασία.

Έτσι, δυό ήμέρες όλόκληρες, στο λόφο επάνω, έβατίλεισε άκρα νηνεμία. Τὰ Πτερά του μύλου έμειναν άκίνητα και ή Μυλόπετρας δε μπορούσαν νάλέσουν το σιτάρι.

— Τι γίνεται τώρα; είπαν ή Μυλόπετρας. Οί άνθρωποι θα έλθουν νά ζητήσουν άλευρι, και άμα δεν υπάρχει, με τί θα κάμουν το ψωμί των; Έ, σεις! τί κάνετε λοιπόν κεί-πάνω; έφάναξαν στα Πτερά' δεν κουνιέσθε; Δυό ήμέρες έχουμε νάλέσουμε και τόσο σιτάρι περιμένει.

— Δεν φτάνει μείς, έφώναξαν τὰ Πτερά. Τι νά σου κάμουμε, άφοῦ ο Άνεμος δεν μάς φυσά καθόλου; Δυό ήμέρες χωρίς δουλειά! Ω, Θε μου! με τί έννοσι επί τέλους αυτός ο Άνεμος;

Πέρασαν άλλες δυό ήμέρες και ο Άνεμος εξακολουθούσε νά μένη άργός.

— Τέσσαρες ήμέρες μείναμε πίσω! έφάναξαν ή Μυλόπετρας στα Πτερά.

— Άχ! τέσσαρες ήμέρες πίσω! έστέναξαν τὰ Πτερά. Ποση δουλειά μαζεμένη!...

— Αυτός δεν είνε τρόπος! είπε δυνατά το Ρυάκι, το όποιον εξακολουθούσε νά γυρίξη τόν τροχόν του με δραστηριότητα.

Τάκουσε ο Άνεμος και θύμωσε.

— Δεν μου λέτε γιατί κάνετε όλοι σας τόσο θόρυβο; τούς έφώναξε. Τέσσαρες ήμέρες πίσω! χάθηκε, βλέπετε, ο κόσμος! Και τί είνε τεσσάρων ήμερών εργασία; Φθάνει νά φυσήξω λιγάκι δυνατώτερα από το συνηθισμένο, και νά, όλο το σιτάρι άλέθεται σε μία μέρα.

Και άρχισεν άμέσως νά φυσά με όλη του τή δύναμη. Τα Πτερά πετούσαν, ή Μυλόπετρας γύριζαν σά δαιμονισμένες. Ένας κρότος, ένα κακό! Όλος ο άνεμομύλος έτραντάζετο.

— Πώς σηκώθηκε εξαφνα ο Άνεμος! είπεν ο Μυλωνάς στο γυιό του. Αν εξακολουθήσει έτσι, πρέπει νά μαζέψωμε τὰ πανιά.

Ο Άνεμος δεν άκουσε ούτε λέξι από αυτά που έλεγε ο Μυλωνάς. Έξακολούθησε νά φυσά με μανία και με κρότο μεγάλο, ενώ τὰ Πτερά και ή Μυλόπετρας τσακίζονταν νά γυρνούν.

— Δεν είνε δουλειά αυτή! έφώναξε ο Μυλωνάς έλα, παιδί μου, νά με βοηθήσης νά σταματήσουμε το μύλο!

Χωρίς νά χάσουν καιρό, ο Μυλωνάς και ο γυιός του σταμάτησαν τή μηχανή, έμάζεψαν όλα τὰ πανιά, κι άρισαν πάλι τὰ Πτερά νά γυρίζουν έτσι διπλωμένα, γιατί ήξευραν πως αυτό ήταν το καλλίτερο που είχαν νά κάμουν, για νά μη σηκώση όλο το μύλο ή μανία του Άνεμου.

Τότε ο Άνεμος κατάλαβε πως έκαμε λάθος και πως αν εξακολουθούσε νά φυσά τόσο δυνατά, ο μύλος σε λίγο θα έκρημιζέτο.

Έντροπιασμένος και στενοχωρημένος, έπεσε νά κοιμηθῆ. Άλλά τήν άλλην ήμέρα σηκώθηκε πρωί-πρωί, για νά είνε έτοιμος μόλις ο Μυλωνάς θάνοιγε πάλι τὰ πανιά των Πτερών.

Έχρησιάσθηκαν όμως πολλές ήμέρες άδιάκοπης και κουραστικής εργασίας, διά νά κατορθώσουν ο Άνεμος, τὰ Πτερά και ή Μυλόπετρας νάλέσουν όλο το σιτάρι, που είχε μαζεθῆ, όσον ο όκνηρός Άνεμος έκαμνε τες μεγάλες διακοπές του.

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΜΑΖΙ ΜΕ ΤΟΝ ΜΠΑΜΠΑ

Είδατε ποτέ σας παιδι νά γαίρεται επειδή είνε άρρώστος ο μπαμπάς του; Και όμως ή μικρή Λουλούκα, που λατρεύει τόν μπαμπά της, καταχάρηκε μία μέρα που άρρώσθησε. Και ξερετε γιατί; Γιατί ήταν άρρώστη κ' εκείνη και στην κρεβατοκάμαρα θά είχε τήν καλλίτερη συντροφιά...

Αυτό συνέτη ετάς δέκα το πρωί. Η Λουλούκα, συναχωμένη, είχε πάρη κινίνο μόλις ξύπνησε και δεν σηκώθηκε καθόλου από το κρεβάτι. Ο μπαμπάς, κρυωμένος κ' αυτός, ένόμισε πως μπορούσε νά σηκωθῆ και κατέβηκε στο γραφείο του. Σε λίγο όμως είδε πως ο πονοκέφαλος δεν τόν άφινε νά εργασθῆ και ξαναβήθηκε για νά πέσει. Τότε νά βλέπατε τις χαρές που έκαμε ή Λουλούκα!

— Έ, έ! φώναξε από το κρεβατάκι της μόλις τόν είδε. Άρρώστος κ' ο μπαμπάς! Ζήτω!... Θα είμαι άρρώστη μαζί με το μπαμπά!... Τι ώρα είναι!

Και όταν ο μπαμπάς έπεσε στο κρεβάτι του, σηκώθηκε ή Λουλούκα από το δικό της κ' έτρεξε νά πέσει κοντά του.

— Κ' εγώ εδώ, είπε, μαζί σου. Το μεγάλο κρεβάτι μάς χωρεί και τούς δυό μαζί γαρ.

— Μα θά στενοχωρέσης το μπαμπά σου! είπε ή μαμμά, νοσοκόμος και των δυό.

— Ά, μπά! φώναξε ή Λουλούκα. Καλλίτερα! Θα τόν ζεσταίνω και θα τόν τριέω, νά γίνη καλά.

Κι' άγκάλιασε το μπαμπά της με όλη της τήν δύναμη, και άρχισε νά τόν φιλά, νά τόν χαιδεύη και νά τόν σκεπάξη για νά μη κρυώση.

— Έτσι, έλεγε' τώρα θά γίνουμε καλά κ' οι δυό.

— Πρέπει όμως νά πάρη κ' ο μπαμπάς λίγο κινίνο, είπε ή μαμμά.

Έκείνος όμως, που έχει άποστογή στα γιατρικά, άρνήθηκε μ' επιμονή. Έγινε φιλονεικία κ' ή Λουλούκα επενέβη με όρος μεγάλης:

— Ά, κύριε μπαμπά, πρέπει νά πάρης το κινίνο σου! Μήν κάνης τώρα σά

μωρό!... Πώς το πήρα κ' εγώ; Έλα!... Κ' έπηρε με το χεράκι της το κινίνο φέτο και του το έχωσε στο στόμα. Τι νά κάμη κ' εκείνος; Ηπιε νερό για νά πάη κάτω...

— Τώρα, είπε ή Λουλούκα, θά μου πῆς μία ιστορία.

— Μα μου πονη το κεφάλι μου.

— Καλλίτερα, θά σου περάση.

— Μα... βήχα!

— Μπα! έχουμε σκενάκια για το βήχα. Μαμμά, φέρε γρήγορα τὰ σκενάκια!...

— Όχι, όχι, εύχαριστώ!

Και για νά μην υποχρεωθῆ νά πάρη και σκενάκι, ο μπαμπάς άρχισε νά διηγῆται μίαν ιστορία.

— Κι' άλλη! είπε στο τέλος ή Λουλούκα.

— Άς παίξουμε καλλίτερα ένα παιγνίδι! έπρότεινε τότε ο μπαμπάς.

— Σάν τί; Τόμπολα; Σπιτάκια;... — Όχι, όχι, τίποτε. Θα κλείσουμε τὰ μάτια μας και θά ιδούμε ποιος θα πρωτοκοιμηθῆ!... Μα, νά μή γελάς!

— Όχι, Όχι! έλα!

Και με μεγάλη προθυμία, ή Λουλούκα άρχισε αυτό το παιγνίδι, που έτελείωσε... με το νά κοιμηθούν σε λίγο και οι δυό!

Τους εξέπνισαν μετά το μεσημέρι, για νά φάνε λίγη σούπα, και τελοσπάντων, νά μη σάς τὰ πολυλογώ, οι άρρωστοί μας έπέρασαν ωρατότατα ως το βράδυ που ξανακοιμήθηκαν.

Το πρωί, λίγη ώρα ύστερ' από το μπαμπά, ξύπνησε και ή Λουλούκα.

— Έ, πως είσαι σήμερα; τή ρώτησε' θά μείνωμε πάλι μαζί στο κρεβάτι;

Η Λουλούκα κούνηθηκε, τεντώθηκε, κτύπησε το σιγνάκι της, δοκίμασε τή μυτούλα της, νά ιδῆ αν άνασαινη μ' εύ-

κολία, δοκίμασε το λαιμάκι της, νά ιδῆ αν καταπίνη χωρίς πόνο, και καταχαρούμενη είπε:

— Έντελώς καλά!!

Μ' αυτό, πετάχθηκε θριαμβευτικά από το κρεβάτι για νά ντυθῆ.

Τήν κατεργαρούλα!

— Όστε; ρώτησε ο μπαμπάς.

— Ά, εγώ σήμερα θά κατέβω κάτω!

— Άμή έγῶ!

— Έσύ κάμε ό,τι θέλεις. Αν δεν είσαι καλά, νά μείνης εδώ.

Η Λουλούκα, βλέπετε, είχε βαρεθῆ πια τήν διασκέδασι του νά είνε άρρωστη «μαζί με τόν μπαμπά», έ, βέβαια, δεν άξίζει και παραπάνω από μία μέρα!... — και σήμερα είχε όρεξι νάλωνισῆ το σπύτι. Έτσι άφησε τόν καυμένο τόν μπαμπά της νά ξαρρωσθῆ μονάχος του.

ΓΡ. Ε.

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Θαυμαστή Ισοροπία

Ο πελώριος αυτός βράχος έραγώθη εις τήν βάση του από τὰ ύδατα της θάλασσας. Η θάλασσα απέσύρθη και ο βράχος έμεινεν εν ισοροπία, όπως τόν δείχνει ή εικόν μας εν φωτογραφίας. Είνε άπορίας άξιον πως εμπορεί νά στέκεται έτσι. Είς τήν ακτήν εκείνην της Βρετανής, κανείς δεν τολμά νά πλησιάση, πολύ, διότι λέγουν ότι ο βράχος κινείται.

Η κόμη της Βερενίκης

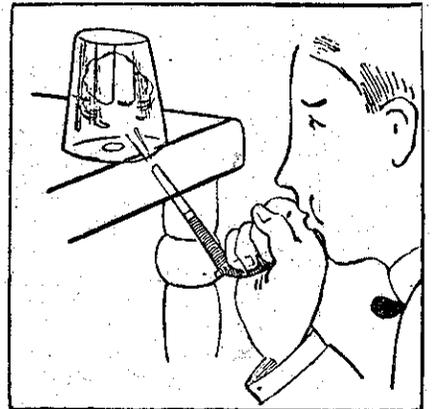

Η θαυμασία αυτή κόμη ανήκει εις μίαν γερμανίδα, ή όποία ένμάζεται κατὰ σύμπτωσην Βερενίκη. Έχει μήκος δύο περίπου μέτρων (1,95 διά τήν άκρίθειαν), και άποτελείται από λεπτάς και σιλίπνας τρίχας εξαίσιος ξανθότητος. Θα ήτο πραγματικώς σπανία ρεζιλίμα διά κανέν Κομμωτήριον!

Πως εξαφανίζεται μία δεκάρα

Είς το τραπέζι είνε μία δεκάρα σκεπαμένη μ' ένα ποτήρι που εξέχει όλί-

γον από το άκρον του τραπέζιου. Βάζετε στείχημα ότι θά κάμετε τήν δεκάραν νά εξαφανισθῆ, χωρίς νά έγγί-

στε ούτε αυτήν, ούτε το ποτήρι, ούτε το τραπέζι.

Προς τούτο παίρνετε μίαν πίπαν άναμμένην, πλησιάζετε το στόμιόν της από κάτω εις το ποτήρι και τήν φυσάτε άνάποδα, από το μέρος της φωτιάς. Ο καπνός, από το άντιγνα, θα εισχωρήξη μέσα στο ποτήρι και θα σχηματίξη ένα πυκνόν νέφος, το όποιον θα κάμη τήν δεκάραν νά εξαφανισθῆ τελείως.

Η λανθασμένη Ζωγραφική

Το λάθος εις τήν εικόναν του προηγούμενου φύλλου είνε ή σκιά του κηπουρού, ή όποία έξωγραφισθη όπισθέν του, ενώ έπρεπε νά ζωγραφισθῆ έμπροσθεν, διότι ο κηπουρός αυτήν τήν στιγμήν φωτίζεται υπό του ήλιου εκ των όπισθεν.

Εβδομαδιαίοι Διαγωνισμοί

Παίγνιον

(Εστιάλη από το Χρυσό Παγώνι)

ΩΝ	Ο	ΛΕ	ΠΟΣ	ΓΡΙΣ	Ε
ΑΑ	ΛΕ	ΚΟΣ	ΚΥ	ΛΙΣ	ΚΑ
Υ	ΠΑΡ	ΝΑ	ΔΑ	ΛΟΣ	ΦΟΣ
ΩΝ	ΤΙ	ΛΙ	ΜΗ	ΛΥ	ΠΙ

Νά συναρμολογηθουν αι άνωτέρω συλλαβαί, ώστε νάποτελεσθουν τὰ όνόματα έννέα τετραπόδων.

Άήλωσις: Κάθε συνδρομητής, άγοραστής ή άναγνώστης της Διαπλάσεως, από τας Άθήνας, τας Έπαρχιας και το Έξωτερικόν, εμπορεί νά στείλη τήν λύσιν εις το γραφείον μας (38, όδός Ευριπίδου), συνοδεύων τήν αποστολήν του με μίαν δεκάραν ή με ένα δεκάλεπτον γραμματόσημον. Τὰ όνόματα όλων των λύτων θά δημοσιευθουν. Αναλόγως δε του ποσού το όποιον θάποτελεσθῆ, θα έγγραφωμεν και πάλιν διά κλήρου μερικους λύτας ως συνδρομητάς της Διαπλάσεως δωρεάν.

Λύσις του Παγνίου του 43ου φυλλαδίου.

Τὰ ζητούμενα πτηνά είνε: Άετός, Χελιδών, Ίεραξ, Άηδών.

ΟΙ ΑΔΕΛΦΟΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ

Συνδρομηταί παρακαλούνται, διά νά μη παρατίπην το φύλλον των, νά δηλώουν άμέσως τήν νέαν των διεύθυνσιν εις το Γραφείον μας, άποστέλλοντες και 50 λεπτά διά τήν έκτύπωσιν της νέας ταινίας. Άλλως δεν εύθύνόμεθα διά τήν άπόλειαν του φύλλου.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

127ος Διαγωνισμός Δύσεων Αδούτου - Νοεμβρίου

ΟΡΟΙ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ & ΑΓΟΡΑΣΤΩΝ

Οι έχοντες ψευδώνυμον... 1. Ο Γραμικός... 2. Ο Μαχαστής... 3. Είμαι συνδρομητής της Διαπλάσεως.

437 - 439. Κερυμμένα και αντεστραμμένα όνόματα Κρατών... 440. Μικτόν... 441. Γρίφος...

430. Δεξιόγραφος... 431. Στοιχειόγραφος... 432. Αναγραμματισμός...

433. Αίνιγμα... 434. Αστὴρ... 435. Πυραμὶς μετὰ Ρόμβου...

436. Ἐπιγραφὴ... 437 - 439. Κερυμμένα και αντεστραμμένα όνόματα Κρατών...

440. Μικτόν... 441. Γρίφος... 442. Ἐπιγραφὴ...

443. Ἐπιγραφὴ... 444. Ἐπιγραφὴ... 445. Ἐπιγραφὴ...

446. Ἐπιγραφὴ... 447. Ἐπιγραφὴ... 448. Ἐπιγραφὴ...

449. Ἐπιγραφὴ... 450. Ἐπιγραφὴ... 451. Ἐπιγραφὴ...

452. Ἐπιγραφὴ... 453. Ἐπιγραφὴ... 454. Ἐπιγραφὴ...

455. Ἐπιγραφὴ... 456. Ἐπιγραφὴ... 457. Ἐπιγραφὴ...

458. Ἐπιγραφὴ... 459. Ἐπιγραφὴ... 460. Ἐπιγραφὴ...

461. Ἐπιγραφὴ... 462. Ἐπιγραφὴ... 463. Ἐπιγραφὴ...

464. Ἐπιγραφὴ... 465. Ἐπιγραφὴ... 466. Ἐπιγραφὴ...

467. Ἐπιγραφὴ... 468. Ἐπιγραφὴ... 469. Ἐπιγραφὴ...

470. Ἐπιγραφὴ... 471. Ἐπιγραφὴ... 472. Ἐπιγραφὴ...

473. Ἐπιγραφὴ... 474. Ἐπιγραφὴ... 475. Ἐπιγραφὴ...

476. Ἐπιγραφὴ... 477. Ἐπιγραφὴ... 478. Ἐπιγραφὴ...

479. Ἐπιγραφὴ... 480. Ἐπιγραφὴ... 481. Ἐπιγραφὴ...

437 - 439. Κερυμμένα και αντεστραμμένα όνόματα Κρατών... 1. Ο Γραμικός... 2. Ο Μαχαστής... 3. Είμαι συνδρομητής της Διαπλάσεως.

440. Μικτόν... 441. Γρίφος... 442. Ἐπιγραφὴ...

443. Ἐπιγραφὴ... 444. Ἐπιγραφὴ... 445. Ἐπιγραφὴ...

446. Ἐπιγραφὴ... 447. Ἐπιγραφὴ... 448. Ἐπιγραφὴ...

449. Ἐπιγραφὴ... 450. Ἐπιγραφὴ... 451. Ἐπιγραφὴ...

452. Ἐπιγραφὴ... 453. Ἐπιγραφὴ... 454. Ἐπιγραφὴ...

455. Ἐπιγραφὴ... 456. Ἐπιγραφὴ... 457. Ἐπιγραφὴ...

458. Ἐπιγραφὴ... 459. Ἐπιγραφὴ... 460. Ἐπιγραφὴ...

461. Ἐπιγραφὴ... 462. Ἐπιγραφὴ... 463. Ἐπιγραφὴ...

464. Ἐπιγραφὴ... 465. Ἐπιγραφὴ... 466. Ἐπιγραφὴ...

467. Ἐπιγραφὴ... 468. Ἐπιγραφὴ... 469. Ἐπιγραφὴ...

470. Ἐπιγραφὴ... 471. Ἐπιγραφὴ... 472. Ἐπιγραφὴ...

473. Ἐπιγραφὴ... 474. Ἐπιγραφὴ... 475. Ἐπιγραφὴ...

476. Ἐπιγραφὴ... 477. Ἐπιγραφὴ... 478. Ἐπιγραφὴ...

479. Ἐπιγραφὴ... 480. Ἐπιγραφὴ... 481. Ἐπιγραφὴ...

482. Ἐπιγραφὴ... 483. Ἐπιγραφὴ... 484. Ἐπιγραφὴ...

485. Ἐπιγραφὴ... 486. Ἐπιγραφὴ... 487. Ἐπιγραφὴ...

488. Ἐπιγραφὴ... 489. Ἐπιγραφὴ... 490. Ἐπιγραφὴ...

491. Ἐπιγραφὴ... 492. Ἐπιγραφὴ... 493. Ἐπιγραφὴ...

494. Ἐπιγραφὴ... 495. Ἐπιγραφὴ... 496. Ἐπιγραφὴ...

497. Ἐπιγραφὴ... 498. Ἐπιγραφὴ... 499. Ἐπιγραφὴ...

500. Ἐπιγραφὴ... 501. Ἐπιγραφὴ... 502. Ἐπιγραφὴ...

503. Ἐπιγραφὴ... 504. Ἐπιγραφὴ... 505. Ἐπιγραφὴ...

ΔΑΡΥΤΓΟ-ΩΤΟΛΟΓΟΣ ΙΑΤΡΟΣ ΜΙΧ. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ Πλατεία Ὀμονοίας Ὀδὸς Ἀδῶρου 8α Ὀραὶ ἐπισκέψου 10-12 καὶ 3-5

ΕΒΔΟΜΑΘΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ ΠΑΙΓΝΙΟΥ ΤΟΥ 43 ΦΥΛΛΟΥ

ΑΘΗΝΩΝ: Γ. Ε. Σκεπαθιανός, Ὁσφρέυς Σ. Ἀτσοῦς, Ἡλίας Σπ. Κανέλλης, Λα. Α. Εθαγγε- λίδης, Βασίλ. Σ. Αεονάδης, Ρωμαίος, Δ. Ι. Μπαταλίας, Ουράνα Φ. Βουτινῆ, Νικολέττος Πτερινάσης, Π. Ε. Ζάχος, Ἑλληνική Μάντιση, Χρυσὸ Παγώνι, Ἀλέξανδρος Α. Δάλας, Καίτη Πα- παϊαδῶ, Νίκος Παπαϊαδῶν, Χαρ. Σουλῆς, Βηθλέμ. Χρ. Δημηγίου.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ ΑΝΑΦΟΥ: Πολυῆνη Α. Κουλοῦθρου (12-43). ΓΥΘΙΟΥ: Σπερμαμένος Καρβέλης, Δημ. Α. Φραγγιάς. ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Δομνίκα Ἀλ. Ρόμα. ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Διον. Ν. Γαζής. ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ: Λουκία Χ. Κυριακάτου, Ἀσημίνα Ραζή, Ἀλεξάνδρα.

ΝΑΥΠΑΓΙΟΥ: Μαρία Α. Νικολοπούλου. ΠΑΤΡΩΝ: Κ. Ι. Φαλακιδῆς, Ἀνδρ. Ι. Σένης. ΠΥΡΓΟΥ: Μαρία Μωραῖτη, Ἀλεξάνδρα Κα- νελλοπούλου, Ἀγαθὴ Τσαβάρη, Αικατερίνη Πα- παηλιού, Χρυσὴ Κοκκίτου, Ἀγγελική Η. Μπερ- νου, Εὐγενία Κ. Λάπατα, Ἀναστασία Μαρία, Εὐτυχία Λούτα, Μαρίνα Κορομῆ, Ἐλευθερία Καλλιγίου, Φωτεινὴ Μισοῦ, Ἄννα Κωνσταντο-πούλου, Ἀγ. Γ. Ἀγγελόπουλος.

ΣΠΑΡΤΗΣ: Καστανὴ Ἑλληνοπούλου. ΣΥΡΟΥ: Μαργαρίτα Ἐβερτ, Ἀργυρῆ Α. Σπουργίου. ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ: Ναυκ. ατοῦσα, Ἐυδοῖος Ἰωάννης. ΒΕΛΓΑΣ (Αιγύπτου): Ναυτάκι τοῦ Ἀβέρωφ, Ι. Α. Σιδερίδης.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ Τῶν εὐρόντων ἀδελφῶν τῶν λύων τὰ όνόματα ἐ- τέθησαν εἰς τὴν Κληρωτῆδα καὶ ἐληφθῆσαν οἱ ἐ- βεῖς οὗο: ΔΙΟΜ. Ι. ΜΠΑΤΑ-Ι-ΜΗΣ ὁδὸς Κα- ποδιστριασ 19 ἐν Ἀθήναις καὶ ΕΥΓΕΝΙΑ Κ. ΔΑΠΑΤΑ ἐν Πάργῳ ἐνεγράφησαν δὲ διὰ μίαν τεμνηνίαν ἕκαστος. Ἀμφοτέροι ἀπὸ 1 Νοεμβρίου. Πλεονάζει δὲ 1,00 διὰ τὸν προσεχῆ Διαγων.

Οἱ ἀποστελλαντες ἀνευ δεκαλέπτου τὴν λύων δὲν ἀναφέρονται, οὔτε οἱ ἀποστελλαντες πεντάλε- πτον ἀντὶ δεκαλέπτου. (Γραμματόσημον ὀδομα- νικὸν 10 παρὰ ἰσοδυναμεῖ με 5 λεπτά ὥστε διὰ 10 λεπτά χρειάζεται γραμματόσημον 20 παρὰ).

ΦΥΛΛΑ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Οἱ έχοντες ἑλλειπὴ τὸν τόμον τοῦ 1910 ἐνεκεν ἀπωλείας ἢ καταστροφῆς φύλ- λων, καὶ ἐπιθυμοῦντες νὰ τὸν συμπλη- ρώσουν, παρακαλοῦνται νὰ ζητήσουν τὸ ταχύτερον τὰ φυλλάδια τὰ όποία τοῖς λείπουν, ἀποστέλλοντες μαζί καὶ τὸ ἀντίτιμον (πρὸς 20 λεπτά τὸ φύλλον). Διότι μετὰ τὸν καταρτισμὸν τῶν τόμων τοῦ 1910, ὀλίγα χωριστὰ φυλλάδια ἐπε- κρίσενσαν, καὶ πιθανὸν ἀργότερα νὰ μὴν ἔχωμεν.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

Table with columns: ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ, ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ, ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Α. 20, ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, Περίοδος Β'. - Τόμος 18ος, Ἐν Ἀθήναις, 15 Ὀκτωβρίου 1911, Ἔτος 33ον. - Ἀριθ. 46

ΤΟ ΜΙΚΡΟΝ ΡΥΑΚΙΟΝ

ΠΡΟΣ ΕΓΙΝΕ ΜΕΓΑΛΟΣ ΚΑΙ ΩΦΕΛΙΜΟΣ ΠΟΤΑΜΟΣ

Θὰ σὰς διηγηθῶ τὴν ζωὴν ἑνὸς μι- κροῦ Ῥυακίου, τὸ όποῖον ἐγεννήθη ἐπὶ τῆς πλευρᾶς ἑνὸς λόφου, εἰς τὴν ἐξο- χήν, καὶ ἀνέβλυσεν ἀπὸ τὴν γῆν ἀνά- μεσα ἀπὸ δύο πέτρας πρασινισμέναις.

Ἦτο ἕνα μικροῦτσικον καὶ ζωηρότατον Ῥυάκιον, τὸ όποῖον ἐνόμιζεν ὅτι ἡ ζωὴ δὲν εἶνε παρὰ μόνον διὰ παιγνίδια. Εὐέροτε ὁμῶς πολὺ καλὰ ὅτι δὲν εἶ- χε διόλου δικαίον. Δὲν εἶν' ἔτσι; Αὐ- τὸ τὸ ἐνόησεν ὀλίγον ἀργότερα καὶ τὸ μικρὸν Ῥυάκιον, καὶ χωρὶς μάλιστα νὰ τοῦ μείνῃ ἡ παραμικρὰ ἀμφιβολία.

Ἐπεροῦσε λοιπὸν τὸν καιρὸν τοῦ με παιγνίδια, κατεβαίνε γρήγορα τὸν λόφον, καὶ οὔτε στιγμήν δὲν ἔπαυε νὰ φλυαρῆ καὶ νὰ γελᾷ.

«Πότε ἐπὶ τέλους θὰ παύσῃς λιγάκι τὴν φλυαρίαν καὶ τὰ γέλια καὶ πότε θὰ ἀποφασίσῃς νὰ ἐργασθῆς;» τοῦ εἶπε ἕνα γέρικον Ἄλογο, τὸ ό- ποῖον εἰργάζετο εἰς κάποιον γειτονι- κὸν ἀγρὸν.

«Νὰ ἐργασθῶ! ἀπήτησε τὸ Ῥυάκιον. Μὰ δὲν ἔχω τίποτε νὰ κάνω.»

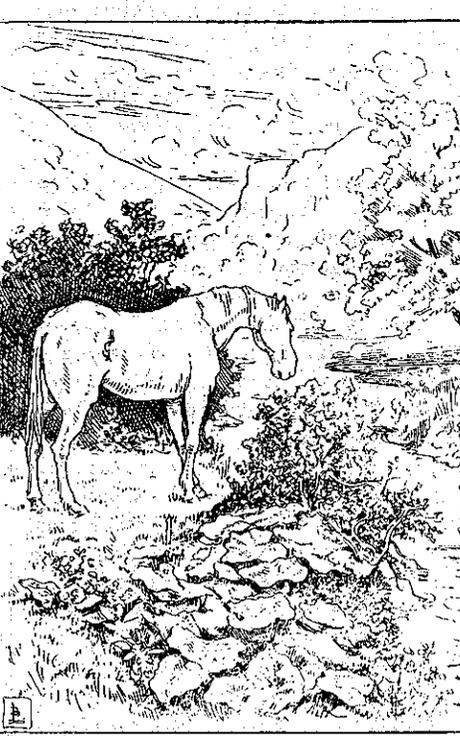
«Ὡ! τί ἰδέα! Ἔχεις καὶ πα- ραίσεις μάλιστα νὰ κάνῃς,» εἶπε τὸ Ἄλογο, «ὕπάρχει ἐργασία δι' ὀ- λους μας.»

«Στάσου νὰ παίξῃς μαζί μας,» τοῦ ἐφώνησεν τὰ παιδάκια, βου- τώντας τὰ χέρια τῶν εἰς τὸ νερόν.

«Ἄ ὄχι!» εἶπε τὸ μικρὸν Ῥυάκιον, «ἐὰν ὑπάρχῃ, ἐργασία δι' ἐμὲ, πρέπει νὰ μάθω ποῖα εἶνε.» Καὶ δὲν κατώρθωσαν νὰ τὸ σταματήσουν, διότι ἐγγύστρησεν μέσα ἀπὸ τὰ χεράκια τῶν.

«Τί εἴμπορὰ νὰ κάνω;» ἐσκέφθη: «Ὅχι καὶ μεγάλα πράγματα. Εἴμπορὰ ὁμῶς νὰ ποτίζω αὐτὰς τὰς μωσσοῦτιδας

καὶ αὐτὰ τὰ νεροῦλούουδα, νὰ δίδω εἰς τὰ πουλάκια νὰ πίνουν, καὶ νὰ πηγαινῶ σιγὰ διὰ νὰ μὴ φοβίζω τὰ μικρὰ ψαριζα.» Ἐξήκολούθησε λοιπὸν αὐτὰς τὰς σκέ- ψεις, καὶ σιγὰ-σιγὰ κατώρθωσε νὰ γίνῃ- κη ἡσυχον καὶ ὄταν κάποιος μωλωνᾶς τοῦ ἐξήτησε μίαν ἡμέραν νὰ τοῦ γυρίσῃ τὸν μύλον τοῦ, με μεγάλην τοῦ ἐκπλη- ξίν εἶδεν ὅτι τὸ κατώρθωσε θαυμάσια. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ὀλίγον κατ' ὀ- λίγον ἐγένεε μεγαλύτερον καὶ ρωμαλαί- ος

«Ὑπάρχει ἐργασία δι' ὀλους μας!» εἶπε τὸ γέρικον ἄλογο. (Σελ. 365, στ. α.)

περον, καὶ ἤλθεν ἡμέρα ὅπου τοῦ ἐνε- πιστεῦθησαν τέλος καὶ ἐν πλειάσιον. Δὲν ἦτο βέβαια, παρὰ μίαν βαρκοῦλα, ἀλλ' ἄρκετὰ μεγάλη ὥστε νὰ κάθηται μέσα ἕνας πατέρας με τὸν υἱὸν τοῦ τὸ μικρὸν Ῥυάκιον τοὺς ἐπήγαγε με μεγά- λην προσοχήν, τόσο καλὰ ποῦ θὰ ἐλε- γες ὅτι εἶνε κανένας μεγάλος καὶ σοβα-

ρὸς ποταμὸς, καὶ δὲν τοὺς ἀναποδογύ- ρισε ποτέ. Ἀργότερα συνήνητησεν ἄλλα ρυάκια, τὰ όποια ἠνώθησαν μαζί του, καὶ ἐμεγάλωσε πλεόν τόνον, ὥστε ἐγένεεν ἀληθινὸς ποταμὸς. Τότε οἱ ἄνθρωποι τοῦ ἔδωκαν πολλὰ πλοῖα νὰ μεταφέρῃ, καὶ ἐκτίσαν σπίτια ἐκεῖ κοντὰ, ἐπὶ τῶν κατωφερειῶν τοῦ κατήρχοντο πρὸς τὰς ὄχθας του, διότι τοὺς ἤρρεσε νὰ ταξειδεύ- ουν συχνότατα εἰς αὐτόν. Ἐσκέπτοντο: «Νὰ ἕνας ποταμὸς πολὺ ἀσφαλῆς διὰ τοὺς πλεόντας.» Αὐτὸ τοῦ ἦτο ἀρ- κετὰ κολακευτικόν, διότι ὅλοι οἱ πο- ταμοὶ δὲν εἶνε ὅπως αὐτός; ἄλλοι τρέχουν πολὺ σιγὰ ἐπ' ἄρκετον κι- ρόν, ἄλλοι ξεγνοῦν ἐντελῶς τὰ πλοῖα τῶν καὶ κρημνίζονται ὀρμητικῶς ἀπὸ μίαν ἀπότομον κατωφερειαν, σήχημα- τίζοντες καταρράκτην, ὅπου κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ διέλθῃ χωρὶς ν' ἀνα- τραπῆ.

Ἐντὺς τούτου, ἦτο πολὺ καλὸς ποταμὸς, διότι παρ' ὄλην τὴν ἐργα- σίαν ποῦ ἔκαμνε, δὲν ἐλησημονούσε ποτέ νὰ ποτίσῃ τὰ ἄνθη τῶν ὄχθῶν του, νὰ δροσίσῃ τὰς ρίζας τῶν μεγά- λων δένδρων, νὰ μεταβάλλῃ μικροὺς βάλτους εἰς μεγάλους καλαμώνας, καὶ νὰ ρεῖ πολὺ-πολὺ ἡσυχὰ εἰς τὰ μέρη, ὅπου ἦσαν φυτωσμένα ἀτελεί- ωτα νούφαρα (νυμφαίαι).

Ὅταν ἐβεβαιώθησεν περὶ τῆς ἀ- σφαλείας τοῦ ρεῦματός του, ἤρχισαν νὰ κτίζου σπίτια παρὰ πολὺ κοντὰ εἰς τὰς ὄχθας του, καθὼς καὶ ὠ- ραίας γεφύρας διὰ νὰ διέρχωνται ἀπὸ τὴν μίαν ὄχθην εἰς τὴν ἀλλήν, καὶ σιγὰ - σιγὰ ἐσχηματίσθη ὀλέκλιρος συνοικισμός. [Μετὰφρασίς Α. Β.]

ΘΡΥΨΑΛΑ

Ὁ σκύλος εἶνε ὁ προαιώνιος σύντρο- φος τοῦ ἀνθρώπου. Ἐνθ' ὁμῶς ὁ ἄν- θρωπος προᾶδεν εἰς μερικὰ πράγ- ματὰ, ὁ σκύλος ἔμεινε ὁ ἴδιος. Διὰ τοῦ- το γαυγίζει τὸν σιδηρόδρομον καὶ τὸν κυνηγᾷ νὰ τὸν πιάσῃ. [Δ. ΓΡ. Κ.]